

*Lászlóffy Aladár**Siratófal*

*Miriám gyermeket altat.
Miriám, milliók haltak,
Miriám, mennyien félnek,
igen, de mégiscsak élnek.*

*Miriám, Miriám hallgat.
Miriám fordul a falnak,
meghalni csak élők szoktak,
Miriám boldogan szoptat.*

*Miriám szoptat és altat,
gyakorold ezt a hatalmat,
bármilyen világba térvén
örökre éltet az élmény.*

*Miriám! Miriám-lelked
boldoggá teszi e telket,
áldottá teszi a házat,
te csak a te dolgozó álljad,*

*te csak a te ruhád öltsed
s boldoggá teszed a földet,
te csak a te részed adva
Miriám, ne hagyi magamra.*

Púp-szimfónia

*Teve vagyok, a múltam zordon,
rejtelmes kupoláját hordom.
Önmagam járva sosem látom,
csak érzem, hogy e súlyos hátton
ott utazik a bűn s az érdem.
Nem is önként viseli térdem
s nem is parancsra: ez a dolgom.
Valószínű épp azért hordom
e puttonyt, púpot, tele hátat,
hogy ne fáraszon az alázat.
Én ezzel kelek, ezzel fekszem,
nem ragaszkodom s nem menekszem.
E felgyűlt minden összeszokva
térdel le bennem a homokra
s emelkedik fel tovább járni...
Rajtam egy púpot fogsz találni,
hátam a hegy, a ház, a sátor,
mindenki teve lesz magától
s száz púpja belevesz a tájba
mint a Teremtő zongorája,
de csak a bölcsök lelkén játszik
a fájdalomtól a halálig.*